

מסכת פאה

פרק ד

א. הפאה נמנית במחבר לקרקע. בדלית ובדקל, בעל הבית מוריד ומחלק לעניים. רבי שמעון אומר, אף בחליקי אגוזים. אפלו תשעים ותשעה אומרים לחלק ואחד אומר לבוז, לזה שומעין, שאמר פה לכה:

ב. בדלית ובדקל אינו כן, אפלו תשעים ותשעה אומרים לבוז ואחד אומר לחלק, לזה שומעין, שאמר פה לכה:

ג. נטל מקצת פאה וזרקוה על השאר, אין לו בה כלום. נפל לו עליה, ופרש טליתו עליה, מעבירין אותה הימנו. וכן בלקט, וכן בעמר השכחה:

ד. פאה אין קוצרין אותה במגלות, ואין עוקרין אותה בקרדמות, כדי שלא יכו איש את רעהו:

ה. שלש אבעות ביום, בשחר ובחצות ובמנחה. רבן גמליאל אומר, לא אמרו אלא כדי שלא יפחתו. רבי עקיבא אומר, לא אמרו אלא כדי שלא יוסיפו. של בית נמר היו מלקטין על החבל, ונותנים פאה מכל אמן ואמן:

ו. עובד כוכבים שקצר את שדהו ואחר כך נתגיר, פטור מן הלקט ומן השכחה ומן הפאה. רבי יהודה מחייב בשכחה, שאין השכחה אלא בשעת העמור:

ז. הקדיש קמה ופדה קמה, חיב. עמרין ופדה עמרין, חיב. קמה ופדה עמרין, פטורה, שבשעת חובתה היתה פטורה:

ח. כיוצא בו, המקדיש פרותיו עד שלא באו לעונת המעשרות, ופדאן, חיבין. משבאו לעונת המעשרות, ופדאן, חיבין. הקדישן עד שלא נגמרו וגמרון הגזבר, ואחר כך פדאן, פטורים, שבשעת חובתן היו פטורים:

ט. מי שקלט את הפאה ואמר הרי זו לאיש פלוני עני, רבי אליעזר אומר, זכה לו. וחכמים אומרים, יתונה לעני שנמצא ראשון. הלקט והשכחה והפאה של עובד כוכבים חיב במעשרות, אלא אם כן הפקיר:

י. איזוהי לָקוּט, הַנוֹשֵׁר בַּשְּׁעֵת הַקְּצִירָה. הִיא קוֹצֵר, קוֹצֵר מְלֵא יָדוֹ, תָּלֵשׁ מְלֵא קִמְצוֹ, הִכָּהוּ קוֹץ וְנָפַל מִיָּדוֹ לָאָרֶץ, הִרִי הוּא שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת. תוֹךְ הַיָּד וְתוֹךְ הַמַּגָּל, לְעִנְיָיִם. אַחֵר הַיָּד וְאַחֵר הַמַּגָּל, לְבַעַל הַבַּיִת. רֹאשׁ הַיָּד וְרֹאשׁ הַמַּגָּל, רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר, לְעִנְיָיִם. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, לְבַעַל הַבַּיִת:

יא. חוֹרֵי הַנְּמָלִים שֶׁבְּתוֹךְ הַקְּמָה, הִרִי הֵן שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת. שְׁלֹאֲחֵר הַקּוֹצְרִים, הָעֲלִיּוֹנִים לְעִנְיָיִם, וְהַתְּחַתּוֹנִים שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, הַכֹּל לְעִנְיָיִם, שְׁסָפֵק לָקוּט, לָקוּט: